

in eo extitisset; quod absque dubio per revocationem dispersarum virtutum in unum quasi punctum seu polum, factum fuit, velex magno corpore in minus attractionem earundem; Inveniuntur alii, qu plumbificū lapidem ex Saturni sulfurea aurā in Mercurium vulgi donec inde coaguletur, infusa & retentā fieri posse dicant, qui Mercurium communem continuè convertat in plumbum. Quidam ex antimonio velejus stellato Regulo cuprum ex cupri odore, eo temporis spacio, quo quis ovum comedat, efficere posse jactant, imò omnia metalla fecisse: verū illis sua sit debita fides, quamvis in hoc mihi non fiat verisimile: Audaciōres, nescio an fœliciores sunt, qui aurum ex auro deducere conantur juxta Poëtæ aurei dictum: Hordea cui cordi, demum serit hordea, in auro semina sunt auri. Habet quidem quælibet res naturalis vim quandam sese multiplicandi, at hæc in vegetabilibus & animalibus saltem in actum profertuntur, neutquam in metallis mineralibus, terræ fossilibus aut meteoris: Plantarum quædam ex parvo seminii grano ortæ dant non raro mille aut plura seminum grana, seque ita multiplicant & propagant, idque annuatim; Animalia & suos habent fœtus magni vel parvi numeri, pro cuiusque natura. At aurum, argentum, plumbū, stannum, ferrum, cuprum aut argentum vivum nunquam inventum est e modo sese vel suam speciem multiplicasse, licet unum in aliud commutatum & nobilitatum sæpiissimè repertum sit: Nihilo minus Philosophi affirmant, ut in igne significandi principium extat, sic in auro aurificandi: verū in tinctura quæritur, cujus medio aurum fiat: Hæc indaganda est in suis propriis principiis & generationibus non in alienis: Nam si ignis ignem producat, pyrus pyrum, equus equum tum plumbum plumbum & non argentum, aurum aurum & non tincturam generabit: Ad hæc aurum philosophis proprium est, quod non negant pro fermento in fine operis Lapii aurifero adjici debere, sed necessario requiri quoque asserunt. Cùm fermentum ducat fermentatum in sui naturam, sine quo tota compositio ad perfectionem nunquam rediret.

L ii G